

Głos Królowej

Parafia pod wezwaniem NMP Królowej Świata
ul. Startowa 16, 43-309 Bielsko-Biała
Gazetka utrzymuje się z dobrowolnych ofiar.
gloskrolowej@gmail.com

16 marca 2025

„Jezus wziął z sobą Piotra, Jana i Jakuba i wyszedł na górę, aby się modlić. Gdy się modlił, wygląd Jego twarzy się odmienił, a Jego odzienie stało się lśniąco białe. A oto dwóch mężów rozmawiało z Nim. Byli to Mojżesz i Eliasz. Ukazali się oni w chwale i mówili o Jego odejściu, którego miał dopełnić w Jeruzalem. Tymczasem Piotr i towarzysze snem byli zmorzeni. Gdy się ocknęli, ujrzeni Jego chwałę i obydwu mężów, stojących przy Nim. Gdy oni się z Nim rozstawali, Piotr rzekł do Jezusa: «Mistrzu, dobrze, że tu jesteś. Postawimy trzy

namioty: jeden dla Ciebie, jeden dla Mojżesza i jeden dla Eliasza». Nie wiedział bowiem, co mówi. Gdy jeszcze to mówił, pojawił się obłok i ostonił ich; zlékli się, gdy weszli w obłok. A z obłoku odezwał się głos: «To jest Syn mój, Wybrany, Jego słuchajcie!» W chwili gdy odezwał się ten głos, okazało się, że Jezus jest sam. A oni zachowali milczenie i w owym czasie nikomu nic nie opowiedzieli o tym, co zobaczyli.”

Łk 9, 28b-36

KOMENTARZ

Druga niedziela Wielkiego Postu przedstawia nam jedną z najpiękniejszych i najbardziej odkrywczych kart Pisma Świętego: Przemienienie Pańskie. Na wysokiej górze Pan okazał swoją chwałę trzem najbliższym uczniom, aby przygotować ich do nadchodzącej Męki. Tak wypełniała się przepowiednia dokonana kilka dni wcześniej: „Zaprawdę, powiadam wam: Niektórzy z tych, co tu stoją, nie zazną śmierci, aż ujrzą królestwo Boże”. Łukasz celowo wskazuje, że wszystko wydarzyło się „gdy [Pan Jezus] się modlił”.

Ta „zapowiedź paschalnego objawienia”, jak nazywa ją Papież Franciszek, przełamuje bariery czasu i przestrzeni i jest wypełniona znaczeniem teologicznym. Apostoł Piotr wyjaśniał pierwszym chrześcijanom: byliśmy „jako naocni świadkowie Jego wielkości. Otrzymał bowiem od Boga Ojca cześć i chwałę, gdy taki oto głos Go doszedł od wspaniałego Majestatu: To jest mój Syn umiłowany, w którym sobie upodobałem. I słyszeliśmy, jak ten głos doszedł z nieba, kiedy z Nim razem byliśmy na górze świętej”.

W Biblii góra reprezentuje bliskość Boga. Na górze Mojżesz i Eliazs prowadzili bliskie rozmowy z Panem. Obydwaj bohaterowie ukazują się teraz chwalebni i rozmawiają z Jezusem o jego odejściu w Jerozolimie. Reprezentują oni Prawo i Proroków,

którzy ogłaszają tajemnicę Męki i Zmartwychwstania Mesjasza, jak to wyjaśni zmartwychwstały Jezus uczniom z Emaus. W tym fragmencie również „ukazała się cała Trójca Święta: Ojciec — w głosie; Syn — w człowieku; Duch Święty — w jasnym obłoku”¹.

Jednak najważniejsza nauka jest zawarta w zaproszeniu, jakie skierował do nas głos o Jezusie: „Jego słuchajcie”. Mojżesz zapowiedział, że Bóg wzbudzi proroka takiego jak on, którego należy słuchać. Dlatego głos przedstawia nowego Mojżesza: Syna, który objawia nam Ojca z autorytetem i którego mamy słuchać. W tym celu musimy pójść za przykładem Mistrza: *wspiąć się na górę* modlitwy, zarezerwować w naszym codziennym planie kilka momentów na dialog wyłącznie z Bogiem. Warto codziennie nalegać w tych chwilach modlitwy, towarzysząc Panu, z gorliwością, jaką wyraża psalmista: „Szukam, o Panie, Twojego oblicza; swego oblicza nie zakrywaj przede mną”. Nasza pokorna wytrwałość zostanie nagrodzona. Mojżesz kończył z twarzą, która „promieniała na skutek rozmowy z Panem”. A Jezus, który jest „Światłem ze Światłości”, jak wyznajemy w Credo, również nas będzie przemieniał swoją łaską, tak aby nasz dzień, praca i relacje z innymi promieniowały obecnością Boga w naszej duszy.

Uczynki miłosierdzia względem ciała

Podróżnych w dom przyjąć.

Czwarty uczynek miłosierdzia względem ciała ma rodowód jeszcze przedbiblijny. Wywodzi się z uwarunkowań życia nomadycznego, gdy wędrowanie było nieodłącznym składnikiem życia i przeżycia. Zaspokajanie potrzeb związanych z wędrowaniem i podróżowaniem dało początek oraz sprzyjało okazywaniu i rozwijaniu cnoty gościnności.

Podróżowanie łączy się z drogą, która ma swój cel. Dobrze, jeżeli jest określony, ale bywa inaczej, gdy pozostaje nieznany lub niepewny, a wtedy podróż staje się trudniejsza i nabywa cech niepewności, a nawet staje się tułaczką i błędzeniem. Pobudki, które skłaniają do wędrowania i podróży, są rozmaite. Gdy mają podłoże religijne, tzn. gdy impuls do wyruszenia w drogę pochodzi od Boga, łączą się z powołaniem i zapoczątkowują pielgrzymowanie. Pierwszym wędrowcem, który rozpoczął podróż w posłuszeństwie Bogu, był Abraham. Odpowiadając z wiarą na powołanie, opuścił swój kraj, miasto oraz dom rodzinny „i udał się w drogę, jak mu Pan polecił”.

A b r a h a m , „ o j c i e c wierzących”, dał zarazem pierwszy przykład gościnności. Ujrzawszy trzy osoby zbliżające się do jego namiotu w najgorętszej porze dnia, wyszedł na ich spotkanie i zaprosił

do siebie: „O Panie, jeśli darzysz mnie życzliwością, racz nie omijać twego sługi!”: (Rdz 18,3). Znamienne, że – jak ujęła to tradycja chrześcijańska – *tres vidit, sed Unum adoravit*, czyli „ujrzał trzech, lecz Jedyne go uwielbił”. W pierwszej księdze Starego Testamentu mamy więc wspaniałą intuicję zapowiadającą prawdę o Trójcy Świętej. Przyjmując w swoim namiocie trzech podróżnych, Abraham udzielił gościny samemu Bogu. Właśnie na tym polega charakter i największa zapłata za cnotę gościnności.

Izrael, lud Bożego wybrania, ukształtował się i okrzepł w sytuacji wędrowania. Prowadzony przez Boga, wbrew ponawianemu zwątpieniu i niewierności, osiągnął cel, do którego zmierzał. Z ludu niewolników przeobraził się w świadomy swej tożsamości naród. W sytuacji pustyni i braku tego, co niezbędne do życia, Bóg chronił Izraelitów przed wrogami, dostarczał pożywienia i napoju oraz towarzyszył, „by szukać miejsca pod obóz – nocą w ogniu, by wam oświecić drogę, a za dnia w obłoku” (Pwt 1,33). Dzięki opiece Bożej groźna i niegościnna pustynia udzielała schronienia i sprzyjała przetrwaniu tych, którzy głęboko zaufali Bogu. Przed wyruszeniem w drogę wierzący powinien odmówić modlitwę, wyznając prawdę, że każdy, kto ufa Bogu, nigdy nie jest

sam. Każdy przejaw pomocy, z jaką się spotyka, to znak Bożej opatrności, a każdy, kto ją okazuje, staje się świadkiem Boga i Jego narzędziem.

Izraelici zawsze pamiętali, że niegdyś byli obcymi i niewolnikami. Względ na to legł u podstaw fundamentalnych obowiązków społecznych: „Jeżeli w waszym kraju osiedli się przybysz, nie będziecie go uciskać”. Rzecznikiem i obrońcą przybyszów jest Bóg: „On wymierza sprawiedliwość sierotom i wdowom, miłuje cudzoziemca, udzielając mu chleba i odzienia”. W okazaniu gościnności znajduje wyraz naśladowanie Boga, co sprawia, że gościnność staje się widocznym na zewnątrz dziełem miłości. Udzielanie gościny należy do przykazań, których zachowywanie buduje oraz wzmacnia solidarność i jedność ludzi.

Los Jezusa, już od narodzin, odzwierciedlał kondycję przybysza zdanego na pomoc innych. Maryja „powiła swego pierworodnego Syna, owinęła Go w pieluszki i położyła w żłobie, gdyż nie było dla nich miejsca w gospodzie”. Trzyletni okres działalności Jezusa był czasem nieustannej podróży i wędrowania z miejsca na miejsce. Opuściwszy Nazaret, wiele razy doświadczył

braku domu. Zapytany, gdzie mieszka, odpowiedział: „Lisy mają nory, a ptaki podniebne – gniazda, lecz Syn Człowieczy nie ma miejsca, gdzie by głowę mógł położyć”. W Ewangeliach znajdujemy wiele wzmianek o przyjmowaniu Go w domach, aczkolwiek nie wszystkie stanowią budujący przykład prawdziwej gościnności. Zaproszony do domu pewnego faryzeusza, imieniem Szymon, Jezus zestawiał sposób przyjęcia, które Mu okazał gospodarz, z zachowaniem kobiety znanej z grzesznego stylu życia. Nie wystarczy zatem poprzestać na zaproszeniu i wpuszczeniu kogoś do

środka, lecz trzeba okazać mu życzliwe nastawienie serca widoczne w uczynkach. W starożytnym Izraelu były to: podanie wody do obmycia nóg, powitanie przez gospodarza, pocałunek pokoju i podanie oliwy do namaszczenia głowy. Kiedy ich brakowało, przybysz doznawał gościnności, która go upokarzała i sprawiała przykrość.

Nawiązanie do gościnności wyrażającej się w przyjęciu przybyszów, które pojawia się w obrazie Sądu Ostatecznego, wskazuje, że przyjęcie albo nieprzyjęcie przybysza, oznacza przyjęcie albo odrzucenie Chrystusa. Jak utożsamia się On z głodnymi, spragnionymi i nagimi, tak samo

utożsamia się z podróżnymi i wędrowcami przebywającymi z dala od swego domu lub tymi, którzy w ogóle domu nie mają.

Gdy Izraelici po wyjściu z Egiptu i wędrowce przez pustynię dotarli do kresu drogi i osiedlili się w Ziemi Obiecanej, wzmogła się świadomość tymczasowego charakteru ich życia i losu. Pamięć, ożywiana i przeżywana wciąż na nowo podczas trzech dorocznych świąt (Pascha, Święto Tygodni i Święto Namiotów), była zakorzeniona w przeszłości, a zarazem ukierunkowana ku przyszłości. Wzgląd na okoliczności, w jakich kształtował się lud Bożego wybrania, sprzyjał postrzeganiu teraźniejszości jako drogi, w której są przechodniami na ziemi. W modlitwie Izraela utrwalonej w Księdze Psalmów, brzmi prośba: „Usłysz, o Panie moją modlitwę i wysłuchaj mego wołania; na moje łzy nie bądź nieczuły, bo przybyszem jestem u Ciebie, przechodniem – jak wszyscy moi przodkowie”. W tym kontekście „przybysz” to człowiek, zwłaszcza ufający Bogu, natomiast gospodarz to Bóg, który po ziemskiej wędrowce czeka na człowieka, by go przyjmąc do ojcowskiego domu.

Patrząc w tej eschatologicznej perspektywie, dom i okazywanie gościnności zyskują nowe wymiary. Symbolicznie wyraża je słowo *Bereszit*, które jest pierwszym słowem Pisma Świętego, ze spółgłoską *bet*, która znaczy „dom”,

na samym początku. Jej graficzne przedstawienie w języku hebrajskim naśladuje kształt domu, którego czwarta „ściana”, od lewej strony, pozostaje otwarta, zapraszając wędrowców do wejścia. W ten sposób cała Biblia staje się domem, otwartym dla każdego, kto chce wejść w historię zbawienia oraz nadal ją współtworzyć. Izraelici zawsze postrzegali i przedstawiali siebie jako „dom Izraela”, podkreślając obowiązek okazywania pomocy każdemu rodakowi, który jej potrzebował. Nie zamykali się jednak na siebie, wiedząc, że w ich własnej sytuacji odzwierciedla się kondycja każdego człowieka i całej ludzkości.

To spojrzenie podjął i kontynuuje Kościół, który jest domem wszystkich chrześcijan. Lecz gotowość do niesienia pomocy „przybyszom” oznacza nie tylko doraźną gościnność, lecz szerokie otwarcie się na innych, zapraszające do współudziału w radości z wyznawania wiary w Jezusa Chrystusa. Benedykt XVI w przemówieniu podczas spotkania z duchowieństwem diecezji rzymskiej (13 maja 2005) postawił retoryczne pytanie: „Jeśli my znaleźliśmy Pana i jeśli On jest światłem i radością naszego życia, to skąd mamy mieć pewność, że komuś, kto nie odkrył Chrystusa, nie brakuje jakiejś istotnej części życia i że nie jest naszym obowiązkiem ukazać mu tę istotną rzeczywistość?”. Innymi słowy, skoro Kościół jest naszym

domem, a wiara w Chrystusa źródłem naszej radości, to dlaczego nie mielibyśmy dzielić się naszym skarbem z innymi, którzy, jako wędrowcy, wciąż szukają na drogach życia miejsca stałego pobytu i osiedlenia się. „Przybyszów dom przyjąć” znaczy więc także: umożliwić rzetelne poznanie Jezusa Chrystusa tym, którzy Go nie znają. Ojciec Święty dodał: „Lecz jeśli jesteśmy przekonani, jeśli z naszego doświadczenia płynie pewność, że bez Chrystusa życie jest niepełne, że brakuje w nim pewnej rzeczywistości, rzeczywistości podstawowej – to musimy mieć też przekonanie, że nikomu nie wyrządzamy krzywdy, gdy ukazujemy mu Chrystusa, gdy dajemy mu możliwość, by stał się autentyczny i doświadczył radości płynącej ze znalezienia życia”.

Gościnność chrześcijańska nie ogranicza się do udzielania doraźnego schronienia, lecz wyraża w takim otwarciu na każdego człowieka, w którym Kościół staje się prawdziwym domem, wyrażającym świadomość eschatologicznego charakteru doczesności. Udzielanie gościny należy do przykazań, których zachowywanie buduje oraz wzmacnia solidarność i jedność ludzi

W mowie pożegnalnej, którą św. Jan umieszcza w kontekście Ostatniej Wieczerzy i ustanowienia Eucharystii, Jezus przedstawia siebie jako przybysza, który wspólnie z

Ojcem niestrudzenie szuka człowieka: „Jeśli Mnie kto miłuje, będzie zachowywał moją naukę, a Ojciec mój umiłuje go i przyjdziemy do niego, i mieszkanie u niego uczynimy” (J 14,23). Ten sam obraz powraca w słowach Jezusa z Listu do Kościoła w Laodycei zachowanych w Apokalipsie według św. Jana: „Oto stoję u drzwi i kołaczę: jeśli ktoś posłyszysz mój głos i drzwi otworzy, wejść do niego i będę z nim wieczerzał, a on ze Mną”. Czas historycznego Jezusa skończył się wraz z Jego męką i śmiercią na krzyżu, ale nie przestał On być obecny w dziejach świata ani nie usunął się z historii. Zmartwychwstały i uwielbiony Jezus jest wędrowcem na drogach świata i przybyszem szukającym ludzi, którzy otworzą Mu drzwi. Jest szczególnie obecny w Eucharystii, sprawowanej w Kościele jako domu Bożym dającym bezpieczeństwo i pewność zbawienia.

Ewangelizacja jest nieustannie ponawianym kołataniem do drzwi ludzkich serc i wołaniem o przyjęcie Tego, który ma moc nadania sensu i właściwego kierunku ludzkiemu życiu. Jeden ze środków, które jej sprzyjają, to gościnność jako autentyczne i skuteczne świadectwo wiary. Przyjęcie podróznego pod swój dach, a także udzielony posiłek przywracają mu siły i podtrzymują na duchu, zapowiadając i ułatwiając rozpoznanie Jezusa „przy łamaniu chleba”.

Ks. Prof.. Waldemar Chrostowski

Intencje Mszalne

Pon 17 marca	Godz. 6.20	Za parafian
	Godz. 7.00	1. Za ++ Antoninę i Stanisława Zoń 2. Za + Jerzego Bargiel od Urszuli i Wiesława Gęga
	Godz. 18.00	1. Za + Zofię Tesarczyk (greg) 2. Za + Eugeniusza Gryboś od Rady Osiedla Mikuszowice
Wtorek 18 marca	Godz. 6.20	Za + Marian Firek od rodziny Braulińskich
	Godz. 7.00	1. Za + Franciszkę Drąg 2. Za + Eugeniusza Trelę od żony z synami i wnukami
	Godz. 18.00	1. Za + Zofię Tesarczyk (greg) 2. Za ++ Wiktoria i Józefa Smugała
Środa 19 marca	Godz. 6.20	W intencji Ojczyzny i Polaków
	Godz. 7.00	1. Za ++ Józefa, Janinę i Czesława Niewdanów 2. Za ++ Józefa i Antoniego Wojnarowskich
	Godz. 18.00	1. Za ++ rodziców Stanisława i Helenę Domagała 2. Za + Zofię Tesarczyk (greg) 3. Za + Józef Basiura od mieszkańców z ul. Żywieckiej
Czwartek 20 marca	Godz. 6.20	Za + Jana Świądźioła od chrześniaka Jakuba Jenkner
	Godz. 7.00	1. Za + Eugeniusza Grybosia od sąsiadów Matlaków 2. Za + Jerzego Bargiela od Marka Handzlika z rodziną
	Godz. 18.00	1. Za + Zofię Tesarczyk (greg) 2. Za + Marię Żaczek
Piątek 21 marca	Godz. 6.20	Za + Mariusza Nogę
	Godz. 7.00	1. Za + Stanisława Brodeckiego od chrześnicy Katarzyny 2. Za + Eugeniusza Trelę od córki z rodziną
	Godz. 18.00	1. W intencji czcicieli Bożego Miłosierdzia 2. Za + Zofię Tesarczyk (greg)
Sobota 22 marca	Godz. 6.20	Za + Jana Świądźioła od Adama i Gabrieli Kyrzcz
	Godz. 7.00	1. Za + Eugeniusza Gryboś od Małeckich, Puchałków, Holerków 2. Za + Renatę Kosior od córki Anny z mężem
	Godz. 18.00	1. Za ++ Małgorzatę i Józefa, Mieczysława i Sylwestra Hendzel 2. Za + Zofię Tesarczyk (greg)
Niedziela 23 marca	Godz. 6.30	Za parafian
	Godz. 8.00	W intencji Beaty z okazji 50 rocz. urodzin.
	Godz. 9.30	Za ++ Józefa, Zofię, Jerzego Krzyżanowskich
	Godz. 11.00	Za + Jana Kubicę w 4 rocz. śmierci od żony i córki
	Godz. 12.30	Za + Zofię Tesarczyk (greg)
	Godz. 18.00	Za + Jacka Adamusa w 11 rocz. śmierci
	Godz. 19.15	Za + Janinę z rodzicami

Ogłoszenia Parafialne

1. Spotkanie Rady parafialnej odbędzie się w poniedziałek 17 marca o godz. 19.00 na plebanii.
2. We wtorek o godz. 16.00 do „Rozwojowni” zapraszamy seniorów i wszystkich chętnych na spotkanie pt. „Święty. Patryk i Irlandia”
3. Nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy w środę, o godz. 17.30.
4. Adoracja Najświętszego Sakramentu w ciszy w środę, czwartek i piątek od godz. 15.00-do wieczornego nabożeństwa. W tym tygodniu módlmy się o dobre owoce rekolekcji wielkopostnych i w intencji ks. rekolekcyjisty.
5. W środę przypada uroczystość św. Józefa, Oblubieńca NMP.
6. W czwartek o godz. 17.30 zapraszamy na czwartek ze św. Ritą.
7. Serdecznie zapraszamy na kolejne spotkanie z cyklu „Wieczorów biblijnych”, które odbędzie się 20 marca o godz. 18.00. Rozpoczęcie wspólną Mszą św. po której odbędzie się część formacyjna. Temat spotkania to „Potęga codziennego życia w przymierzu z Bogiem”. Po części formacyjnej zapraszamy do „Rozwojowni” na spotkanie przy kawie.
8. W piątek czcimy Miłosierdzie Boże z racji trzeciego piątku miesiąca. Zapraszamy na koronkę do Bożego Miłosierdzia o godz. 15.00 i 17.00.
9. W piątek zapraszamy na Drogę Krzyżową o godz. 17.15
10. W sobotę 22 marca, zapraszamy po Mszy św. o godz. 18.00 na nabożeństwo do Świętej Rity z poświęceniem róż.
11. Na Nabożeństwa Gorzkich Żali zapraszamy w niedziele o godz. 17.15
12. W minioną niedzielę na zapłatę żyrandola zebraliśmy kwotę 11tyś 285 zł i 60 gr. Bóg Zapłać za złożone ofiary!.
13. Zapraszamy na pielgrzymkę do Sanktuarium św. Rity i śladami świętych Umbrii i Toskanii w dniach od 6-12 września br. Szczegóły w gablocie.
14. Zapraszamy na Pieszą Pielgrzymkę Diecezji Bielsko-Żywieckiej do Łagiewnik w **dniach od 30 kwietnia – 3 maja 2025 r.** Zapisy trwają **do 5 kwietnia 2025 r.** Szczegóły dotyczące pielgrzymki dostępne są na plakatach i na stronie internetowej www.faustyna.bielsko.pl
15. W piątek 11 kwietnia wyruszy z naszej parafii Ekstremalna Droga Krzyżowa, rozpoczęcie Mszą św. o godz. 18.00. Będą dwie trasy św. Jana Pawła II i bł. Franciszka Jordana. Informacje dodatkowe i zapisy na stronie internetowej www.edk.org.pl.
16. Dyrektor Szkoły Podstawowej nr 25 im. Księdza Jana Twardowskiego informuje że rozpoczęły się zapisy do szkół obwodowych i poza obwodowych i potrwać do 4 kwietnia br. do godz. 15.00 pod adresem <https://sp.-bielsko-biala.nabory.pl>. Szczegóły znajdują się na stronie internetowej www.szkoła25.pl w zakładce rekrutacja. W dniu 20 marca o godz. 16.00 Szkoła zaprasza przedszkolaki z rodzicami na spotkanie z Panią Dyrektorem i zajęcia otwarte z udziałem dzieci przedszkolnych.